

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XX. Declarat quæ sit inter unionem & raptum differentia, item quid sit raptus addit aliquid de bono, quod illa anima adipiscitur, quam sua bonitate Dominus ad raptum euebit; nec non de ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

(vt vulgo dicitur) comederamus. Meminerint, quæso, verborum eius ac videant, quid mecum egerit: nam ante ego defatigata fui ipsum offendo, quam eius Maiestas me in gratiam identidem recipiendo. Nunquam ipse defatigatur dando, nec misericordiae eius unquam defatigatur aut exsiccare possunt; nos autem in recipiendo ne utique defatigemur sic ipse in æternum benedictus. Amen. & quidquid creatus est & ex illius sanctum eius nomen dilaudet.

CAPVT XX.

DECLARAT QVÆ SIT INTER VNIONEM ET RAPTVM
differentia; item quid sit raptus, addit aliquid de bono, quod illa anima adipsit, qua
sua bonitate Dominus ad raptum euehit, nec non de effectibus quos
in ea hic operatur. Est autem hæc doctrina
notatu dignissima

Raptus,
elevatione,
excessus,
volatus,
translatio
spiritus &
extasis i
dem quid
sunt.

* Ait raptum prae-
cellere vnioni, id est
animam
Deo magis
frui in raptu,
Deū
que illius
magis do-
minari in
eo, quam
in vnione.

Ita autem
id esse satis
apparet, nam in perfecto raptu, exteriorum & interiorum facultatum usus deperditur. Dum autem vnionem esse principium, medium, & finem, significare vult, puram vnionem pene semper eodem modo haberi, sed in raptu quosdam gradus esse in quibus alij sunt, vt principium, alij vt medium, alij vt finem. Atque ideo diuersi dicuntur nominibus, nam quadam eorum minimum eius gradum, alia vnionem, & perfectiorem (vt in alijs locis ostenditur) significans.

† Raptus descriptio.

VELLEM possem, Deo iuuante declarare, e quod sit inter vnionem & raptum, vel elevationem, vel euolatum spiritus (vt vocant) aut excessum discrimen, quia hæc omnia vnum & idem sunt, & significant. Hæc inquam, omnia diuersa & distincta quidem sunt nomina, tamen vnus quid sunt; quod ipsum etiam extasis appellatur. Multis autem partibus vnioni hæc præcellit, ac præstat, atque effectus longe maiores, & alij plurimas operationes producit: vnio namque videtur esse principium, medium & finis, & id etiam interius est; at quia raptus & extasis alio sunt gradus & digniores, hinc suos effectus interius, & exterius operatur. Declaret hoc mihi Dominus, sicut & cætera declarauit, nam sane nulli Maiestas eius mihi inspirasset, quibus modis & rationibus dici aliqui posset, id ipsa per me facere non potuissem.

Videamus iam ergo aquam illam posteriorem, de qua iam ante egimus, ita abundantem & copiosam esse, vt nisi forte sit, quod terra cum nolit admittere, haud dubie illam magnæ Maiestatis nubem, que cum in terram hanc depluit, nobiscum esse credere possimus. † Quare cum ei ob ingens hoc beneficium gratias agimus, & gratos nos exhibemus, bonis scilicet operibus haud segniter insistentes, Dominus animam col-

ligit & comprehendit, perinde (vt sic loqui liceat) ac nubes vapores ter-
 ræ colligunt; eamque totam extra se sustollit; nubes quoque in cælum a-
 scendit, secumque eam rapit, incipitque ei gaudia regni, quod ei præpa-
 rant, ostendere. Nescio sanè an similitudo hæc hic congruat; à parte rei
 tamen & de facto ita se res habet. Videtur autem anima in his raptibus
 corpus non possidere, nec animare, vnde valde perceptibiliter sentitur
 calorem eius naturalem deficere, ipsumque paulatim frigescit, esto inter-
 im magnam voluptatem & delectationem sentiat. Non est autem, quod
 raptui resistere se posse homo putet; at secus est in vnione: nam, quia ad-
 hæc velut in terra nostra sumus, hinc eam impedire possumus, & fere sem-
 per ei resistere valemus, licet non sine aliqua difficultate & violentia:
 in rapta verò, vt plurimum, nullum illius impediendi remedium est:
 nam etiam sine vlla cogitationis alicuius præuentione, aut sine vlla
 cooperatione extrinseca, subinde ac vehemens quidam impetus
 te occupat, ita vt nubem illam, aut generosam illam aquilam sub-
 limem efferre, teque sub eiusdem alis delitescere videas ac sentias. Dico
 id sentiri ac percipi; teque sustolli vides, nescis tamen quo feraris:
 nam etsi id cum aliqua voluptate & delectatione fiat, nostræ tamen
 nature imbecillitas initio nos timere facit: & idcirco magno quodam
 animo & resoluta mente hic opus est, & maiore quam opus sit ad
 ea, quæ ante diximus: vt scilicet omnia periculo exponere non ve-
 reamur, veniat quidquid euenire potest, in manus Dei nos resignan-
 tes, & quo abducimur eo libenter sequentes, cum etiam inuiti &
 reluctantes sæpè abducamur, adeo quidem, vt ego sæpissimè raptui,
 etiam omni adhibita contentione, & cunctis viribus meis reluctan-
 do resistere voluerim; ac præsertim aliquoties dum is me coram a-
 lis, & publicè occuparet, & sæpe etiam alias in secreto, quod me-
 tuerem, ne à Diabolo deciperem, aliquando quidem cum aliquantulum
 impedebam, sed non nisi summa adhibita contentione, & maximo cum
 labore, tamquam dum quis cum valido & robusto Gigante luctatur: vn-
 de postea valde defatigata & fessa mansi, aliàs vero reluctari mihi planè
 impossibile erat, sed anima mea sursum tollebatur & plerumque fere
 etiam caput post illam, ita vt ipsum cohibere aut retinere non
 possem; ac subinde etiam totum corpus, ita vt hoc etiam sublime à terra
 eleuaretur. Hoc postremum tamen raro mihi contigit, semel porro mihi
 contigit simul cum reliquis Monialibus in choro agenti, & genua iam
 veteram communionem suscipere, hæctenti, vnde turbati, & angi in
 me ipsa capi, quod mihi quid valde extra ordinarium, & præter
 quam solebam pari, passura hinc videbar, & ob quod sta-
 tum omnium admirationem prouocarem: quocirca Monialibus
 præcepi

*Raptum
impedire
non possu-
mus sed
unionem.*

*In raptu
anima sus-
sollitur, e-
tiam ca-
put inser-
tum, &
subinde
totum cor-
pus.*

Q 2

S.
heresia

Opera
N. M.
186

præcipi (nam contigit hoc potius quam iam superiorem, & præpositam agere cui ipsum dicerent. Sed alias, mox ut incipiebam aduertere Dominum simile quid circa me velle facere (ac speciatim semel cum in concione præter Marronas nobiles agerem: nam festum patroni nostri celebrabatur totam me in terra extendebam, & licet circumstantes corpus meum non viderent, alij tamen quid circa me fieret satis percipiebant. Rogabam meque instantissimè Dominum, ut iam non amplius gratias mihi daret, quæ aliquam exteriorem apparentiam haberent: nam iam tantummodo spiritus meus erat ubique & semper me ita circumspicere gerere, cum hanc Maiestatem eius mihi gratiam dare non posset, quin alij eam notarent & perciperent. Et meas ipse preces, quæ eius bonitas est, in hoc videtur exaudierit, quæ exinde usque in præsentem diem non amplius id mihi contigit, etiam ut raptum facerem, non multum temporis post hoc adhuc elapsum sit. Porro raptum impedire conabar, tam valida me manus & potentia de sub pedibus sustollere videbatur, ut cui eam assimilem nesciam; nam manus longe id fiebat impetu, quam in aliis illis rebus ad spiritum spectantibus quare ceu diffracta & emembris manebam. Est namque id graue quoddam certamen, & quidquid demum obnitendo fit, perparum iuuat. Sed Dominus secus velit: non est enim potentia, quæ eius potentie resistat. Terminus vero satis illi est, nos videre, quod hanc nobis gratiam facere velit, & quod ab eius Maiestate non dependeat, quo minus ipsi eam habeamus, cui dum ex sola humilitate resistimus, eosdem illa in nobis operatur effectus, quos operaretur, si totaliter in eam confissemus.

*Raptum
fructus*

Porro effectus & fructus qui hinc sequuntur, permagni sunt. Porro namque hinc colligitur, quanta sit Dei potentia; & non posse nos, cuius Maiestati eius placuerit, tam corpus, quam animam retinere, nec illud in potestate nostra habere; sed videre nos, quantumuis inuitos, esse quem supra nos, ac gratias has & dona ab eo dari, à nobis ipsis autè possumus nihil nos posse. Vnde magnam nos humiliandi occasionem esse possumus. Equidem facere necesse est, id me initio valde perterritum est quippe visum mirabile, corpus ita à terra sublime eleuari: nam spiritus hoc secum extollat, & magna id cum suauitate, cum non sit resistentia, fiat, sensus tamen ipse non deperditur; ego saltem in raptu constituta eram, ut sentire, & percipere possem me raptam esse. Notare hic est magnam maiestatem eius, qui hoc facere potest, quæ iam capillos præ horrore erigat, & ingens quidam in animo oritur timor, ne tantumque tamque potentem Deum offendamus. Sed timor hic cum magno quodam amore, quem de nouo hic acquirimus, mixtus est, quæ sum scilicet, quem tanto amore erga putridum quendam vermiculum

ferti videmus, vt non satis ei esse videatur, animam ita verè & seriò ad se pertrahere, sed & corpus, quod adhuc ita mortale est, tamque sordida cetera (vt potè quæ tot peccatis inquinata est) compositum sibi velit.

Oritur hinc præterea mira quædam ab omnibus rebus creatis alienatio, & sequestratio, quæ qualis sit, haud facile dixerò, dicere tamen mihi posse videor, ipsam aliquo modo differentem, imò maiorem esse, quam alia illa, quæ ad solum spiritum pertinent: nam cum iam homo, quoad spiritum ad totalem omnium rerum abdicationem peruenerit, videtur Dominus hic velle, vt etiã corpus hoc opere exequatur: Vnde nouam quamdam à mundi huius rebus alienationem, & auersionem concipit, quæ vitam hanc multò ei reddit acerbiores, & tædiosiores. Inde quoddam subnascitur tædium ac fastidium, quod nec à nobis ipsis habere, nec iam habitum, cum nobis placuerit, abijcere possumus. Vellem enim quidem imprimis magnum hoc tædium aliquo modo declarare, sed vereor vt non possim, dicam tamen aliquid, si potuero. Notandum autem hic est, hæc mihi iam valde ad extremum, & in fine euenire, post omnes videlicet visiones, & reuelationes, quas describam, & postquam iam me orationi dederam, in qua me etiã Dominus magna suauitate, & consolatione perfundebar. Et licet etiã nunc subindè consolationes sentiam, tamen sapissimè, imò plerumque hoc, quod iam describam, tædium patior: quod aliquando quidem maius, aliquando minus est, iam verò loqui volo de eo, cum maius est. Nam etsi postea expositura sim magnos illos impetus, qui me occupabant tum, cum me sustollere Dominus parabat, inter illos tamen, & id quod iam dictura sum, non minor mihi esse videtur differentia, quam sit inter rem valde corporalem, & valdè spiritualem. Et credo sanè me non dicere nimium aut plus æquo id exaggerare. Nam etsi in illis sola anima pœnam sentiat, ipsa tamen vnà cum corpore eam videtur sentire, & ambo pariter de ea participare, ita vt illic tam extrema non sit derelictio, atque hic. Hoc autem tædium vt declinemus, vel comparemus, ipsi non sufficimus, nec pares vires habemus: nisi quòd sæpè quoddam nobis subito oboriatur desiderium (quod quomodo exoneretur ipsa prorsus nescio) quòd vbi totam animam peruadit & penetrat, ita ipsa in momento angustiari, & fatigari incipit, vt longè supra se ipsam, & supra omnem rem creatam efferatur; & ita eam Deus ab omnibus rebus alienatam ac derelictam reddat, vt, quantumlibet etiã connitatur, nulla omninò superesse res in terra videatur, quæ ipsam tali in angustia constitutam comiteretur; imò nec ipsa eam vellet, sed potius in illa solitudine emori. Frustrà sunt, tam qui illam alloquuntur, quàm ipsa sibi omnem vnum ad loquendum inferens: spiritus namque eius, quantumuis ipsa è

S.
heresia

Opera

N VII
156

contrà faciat, non vult illam solitudinem relinquere. Et esto tum quidem Deus longissime ab illa mihi abesse videatur, subindè tamen ei mag-
 nalia sua, modo quodam maxime admirabili & singulari communicat.
 Qui proindè nullis potest verbis exponi, nec aliquem futurum credo
 qui eum aut credat, aut intelligat, nisi qui re ipsa eum sit expertus; Hæc
 enim communicatio non tam est ad animam consolandum, quam ut
 hinc pateat, quam meritò se anima cruciet, & doleat, quòd ab eo bono
 sit abiens, quod omnia in se bona complectitur. Per communicationem
 hanc increfcit desiderium, nec non extrema illa solitudo, in qua
 videt, idque cum tam subtili, & penetratiua pœna, vt anima in deserto
 illo constituta (ita enim ad litteram mihi hoc tunc vocari posse videtur)
 dicere possit, quod Regius Propheta in eadem fortè solitudine constitutus
 dixit: *Vigilauit, & factus sum sicut passer solitarius in recto.* quamquam credibile
 sit, Dominum ei, vt potè viro tam sancto, dedisse, vt longè excellentior
 modo eam sentiret. Vnde & mihi versiculus ille Psalmi tunc occurrit
 solet: nam hoc ipsum in me videre videor; imò mihi consolationi esse
 videre, quod & alij tam extremam in se solitudinem senserint,
 præsertim qui tanta vitæ sanctitate fuerunt. Vnde anima non iam apud se
 sed in recto vel suprema sui, & omnium creatorum parte esse videtur, ut
 etiam supra id, quod in ipsa summum & supremum est, videtur esse. Alius
 videtur, quasi in maxima esse egestate constituta, sibi ipsi dicens, & se in-
 terrogans, *Vbi est Deus tuus?* Dignum potè notatu est, me initio non sci-
 uisse, quis horum versuum in lingua materna esset sensus; postquam
 verò ipsos intellexi, magnæ mihi consolationi fuisse, cum videbam
 Dominum illos mihi etiam non procuranti, in memoriam reuocasse.

Psalm. 101.

Alias ad mentem reuocabam illud Apostoli Pauli dicentis, se mudo
 crucifixum esse, non quod velim dicere id in me locum habere, quam
 contrarium clarè video. Sed anima raptè taliter mihi constituta esse vi-
 detur: nam nec è cælo vlla ei venit consolatio, nec in eo ipsa est, nec
 vllam à terra habere vult, nec in terra est, sed veluti crucifixa inter col-
 lum & terram pendet, & patitur, vt nullum ei vlla ex parte veniat
 subsidium, nam quod ei è cælo venit (quod, sicuti dixi, est tam admir-
 rabilis quædam Dei notitia, vt omne quodcumque desiderare possim
 longè excedat) maioris tormenti & crucis occasio est; nam per hoc
 ita illius desiderium adaugetur & increfcit, vt præ magnitudine pœnæ a-
 liquando sensus, meo iudicio, penitus deperdatur, sed hoc non diu du-
 rat; videntur hæc autem quædam mortis esse angustie, nisi quod hæc
 passio tantam secum consolationem afferat, vt nesciam cui rei eam com-
 parem, vt dulce amarum quoddam martyrium mihi esse videatur, cum
 quidquid terrenorum animæ representari potest, tamen id etiam ca-

*Anima
 hoc in ra-
 ptu, est ve-
 lut cru-
 cifixæ.*

is sit, quæ maximè eis sapida, & delectabilia esse solebant, adeo id non admittat, vt quamprimum illud repudiare, & à se abicere videatur. Intelligit autem nihil se velle, præterquam Deum suum, at nihil particulare, nec eius partem aliquam amat, sed omnia simul & semel habere vult, & tamen quid velit, nescit, nescit, inquam, quod imaginatio nihil ei re-presentationet, & prout quidem mihi videtur, tempore illo durante, potètia eius est, quod non operetur; nam, vt in vnione & raptu eas suspendit gaudium, ita hic à pœna, & à cruciati suspenduntur. Vtinam id ergo R. V. bene & prout oportet, possem exponere, vel ideo tantum, vt mihi diceret, quid id sit: hoc quippè est, quod animam meam modo vt plurimum cruciat, & plerumq; cum se otiosam videt, hæ mortis angustia illam occupant, & timore concutiunt, dum eas sibi ingruere videt, quia ex illis se noan non morituram; sed cū iam in illarū medio est, velle omne, quo sibi viuendum est, tēpus in hac posse amaritudine & pœna transigere: licet illa tam enormis, & excessiua sit, vt corpus ei ferenda vix par sit. hinc subindè me omnis penè arteriarum vitaliū pulsus deficit, (prout sorores illæ, quæ aliquando ad me veniunt, testantur, quæ iā ex vsu ipso id magis in me obseruant) & ossa corporis velut loco suo mouentur ac laxantur; deniq; manus ita rigescunt, vt eas aliquando nequæ cōiungere, vnde magnus mihi manet in arterijs pulsacilibus, ac in toto corpore, etiā in diē vsq; sequētē cruciatus, ita vt omnia mea mēbra laxata & loco mota esse videatur: spero, & credo, si vt hætenus fecit, dolor hic sēper procedat, & increseat, Dominū, quæ eius bonitas, facturū aliquādo, vt hic semel vna cū vita, finem accipiat: nā tam excessiua pœna (vt quidem mihi videtur) ad hoc plusquā satis est, sed hoc ipsa non promereor, ac tum quidē nihil adeo exopto, quā mortem oppetere: nec memini tunc purgari; nec enormiū, quæ admisi, peccatorum, propter quæ infernū promerita sum. Omnium scilicet obliuiscor, præ desiderij illius de Deo videndi vehementia; illaq; derelictio & solitudo magis placet, quā quodlibet & quodcūq; cū mundo & mundanis commercii. Nihil quippè animam tuac consolari potest aut recreare, nisi fortasse loqui & agere cum aliquo, qui quamdam tormenti huius habeat experientiam; sed iam intelligit, quod, esto de eius magnitudine, apud aliquem conqueri velle, nemo illi, (vt quidē censer) hac in re creditū esset. Illud præterea illam cruciat, quod tormentum hoc adēd enorme, & magnum sit, vt iam nec in solitudine esse velle, vt alias solebat, nec hominum contubernium ambire, nisi eius, apud quē de malo suo conqueri posset. Itaq; quemadmodum aliquis, qui laqueo collum implexum iam habet, & iam iam suffocandus est, respirare conatur, sic mihi hocce conuersandi cum hominibus desiderium dumtaxat à nostra infirmitate ortū videtur: nam sicut nos pœna in mortis periculo constituit (quod sanè

*Pœna gra-
uissima. &
nihilomi-
nus sua-
uissima a-
nima.*

*Consolatio
est mihi
cum alio
communi-
care posse.*

S.
heresia

Opera
N. V.
ist

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

sanè ita est, quia in eo periculo subindè versata sum, per graues scilicet morbos, & alias occasiones, ut iam supra dixisse memini, imò verè me dicere posse opinor, isthoc moriendi periculum non minus graue esse, quam vllum aliud) ita illud desiderium, quo corpus & anima à se invicem non disjungi, & diuelli optant, opem exposcit ad respirandum, & necessitatem suam aperiendo, & conquerendo, & se paulatim diuertendo, querit remedium ad vitam conseruandam & tuendam, esto id malum sit contra voluntatem spiritus, aut superioris partis animæ, quæ hoc pœna carere nollet. Nescio an in ijs quæ dico à vero non aberrem, & sciam ea dicere: sed, quantum mihi videtur, ita planè sit. Videat quæ R. V. quam hac in vita habere consolationem ac recreationem possit, nam, quam habere solebam, scilicet ex oratione & solitudine (nam in me Dominus consolabatur) iam magna ex parte, & potissimum in hoc tormentum commigravit; quod adeo suaue & dulce est, & tanti videtur animæ pretij id esse, ut ipsum iam omnibus, quas habere & recipere solebat, consolationibus præponat. Videtur autem ei id multò esse securius, quòd regia crucis via sit, & in se quamdam magni valoris suauitatem (ut mihi quidem videtur) complectatur: corpus quippè nihil sentit, pœnam quam pœnam; anima autem sola ex gaudio & delectatione, quòd ex hac pœna resultat, frui videtur; quomodo id fieri possit, ipsa nescio: attamen ita fit; nam (ut quidem mihi videtur) hanc sanè, quam mihi Dominus de gratiam (ab eius enim manu, ut dixi, illa venit; nulla autem mea procreatione & cooperatione; est quippè admodum supernaturalis) cum omnibus alijs, de quibus postea loquar, non quidem omnibus simul sumptis, sed cum vnaquaque singularim sumpta, commutare nollem.

Notandum porro hic est, hosce impetus mihi etiam post acceptas illas gratias, de quibus hætenus egi, imò post omnia quæ hoc libro descripta sunt, nec non post id, quò me Dominus nunc demum perduxit, tenuisse. Cum ergo in principio timerem (ut propè semper timere soleo) in singulis, quas de nouo à Domino accipio, gratijs, quoad usque me modestas eius, eas continuando securam reddat) dixit mihi; ne timerem, plerisque gratiam hanc facerem, quam omnes, quas hætenus mihi præstauerat; quòd per hanc pœnam anima purificetur, efformetur, & sicut aurum in fornace purgetur, quò sic donorum suorum vermiculationem melius superinducat, & quòd hac ratione emundetur ab eo, quòd in purgatione ei expurgandum erit. Intelligebam quidem magnam id gratiam esse, & his auditis à Domino multo mansi securior, ipse quoque Confessio meus bonum id esse dicebat. Et quamuis timerem, quòd adeo essem improba; numquam tamen ipsa mihi persuadere poteram, id malum esse, quin potius ipsa boni magnitudo me timere faciebat, dum mecum

Quantum
gratia
passi.

putarem, quàm male id promeruerim. Benedictus sit Dominus, qui tam bonus est. Amen.

Videor porrò mihi à scopo proposito deflexisse, inceperam quippè de raptibus loqui; quod autem hic descripsi, longè plus est quam raptus, vnde etiam eos, quos dixi, effectus, operatur. Ergo ad sermonem de raptibus tam reuertamur, & quod in ijs frequentissimè, & vt plurimum occurrit, prosequamur. Dico igitur, sæpè mihi visum fuisse corpus meum post raptum ita leue redditum esse, vt omnis eius grauitas à me auferretur, imò tanta aliquando leuitas eius erat, vt nò audirem quidem an pedibus terram rangerem. Corpus ergo cum in raptu est, velut mortuum manet, vt sæpè nullam profus fruiitionem exercere possit, & quo in statu raptus ipsum occupat, in eodem maneat; vnde si sedens, si manibus apertis, aut clausis occupetur, manebit & sedens, & manibus apertis, aut clausis. Nam etiam quam rarissimè sensus penitus amittatur, nonnumquam tamen accidit, illam me penitus amittere, sed est id rarius, & non diu durat, ordinariè verò, & vt plurimum turbatur, & quamuis nihil omninò tunc per se agere possit, quoad exteriora, non tamen desinit & intelligere, & audire, vt quasi de longè. Non tamen dico ipsum intelligere, vel audire cum raptus in summo est: tunc verò raptus est in summo, cum animæ potentia in Deo vnita sunt, vt omnem suam functionem amittant: nam tunc (quorum mihi videtur) nihil videt, nihil audit, nihil sentit, sed vt in superiori oratione vnionis dixi, hæc animæ totalis in Deum transformatio ad modicum duret, nulla potentiarum functionem suam exercere sentitur, aut nouit quid ibi agatur, non ita quidem vt ipsum plenè ac perfectè à nobis, dum in terra hic viuimus, intelligatur, (Deus saltem id intelligi non vult) quia ad hoc fortassis inepti sumus & incapaces. Et hoc ego in me ipsa experia sum.

Descriptio raptus.

Totalis transformatio animæ non diu durat, & quod in ea fit non est tale vt in terra intel ligatur.

Omnes potentia in raptu non se perferunt.

Obijciat hic mihi R. V. & peret, quomodo, & vnde fiat raptum aliquando diu durare: respondeo, ipsa fruitio, prout quidem vt plurimum mihi contingit (vt in superiori orandi modo dixi) fit per interualla: per interualla quoque anima sæpè absorbetur, aut potius Dominus ipse eam in se absorbet, qui postquam sic eam ad tempus intra se detinuit, duæ potentia iterum ad se redeunt, adeò vt sola voluntate illi anima adhæreat. Videtur porrò mihi hæc aliarum duarum potentiarum commotio non nisi comparari posse cum motu gnomonis & indicis, in horologio solaris, vt pote qui numquam quiescit, cum soli tamen Iustitiæ visum fuerit, ipsum sistit & quiescere facit. at hoc, vt dictum est, non diu durat. Quia tamen impetus & raptus spiritus vehemens fuit, licet aliæ illæ potentia denud se moueant, voluntas tamen absorpta manet, & hanc in corpore operationem, velut absoluta omnium domina exercet: nam et si aliæ duæ

S. heresia

Opera
N. VII
156

S. M. Teresa Opera.

R.

potentia

potentia, facile mobiles illam impedire studeant, quæ ex inimicis minimi sunt, cauere tamen ne & sensus ipsam impediatur, atque ideo cit vt suspensifunt, quoniam ita id Domino videtur. Oculi namque plurimum clausi sunt, esto eos ipsi claudere nolimus; qui si interdu vt iam dixi, aperti sunt non tamen aduertit & reflectit ad id quod videt. Hic ergo corpus est maximè impotens ad aliquid ex se agendum, ac potentia denuo ad se ipsas redibunt tam multum sit quod agat. Quam obrem quicumque hanc à Deo gratiam accepit, non est quod deiciatur aut contristetur, si corpus, suum ad longum tempus velu vitum & ligatum manere videat, intellectum autem ac memoriam fide de in alia distractam esse: vt plurimum tamen ambæ vel in Deo occupantur, vel ea comprehendere & intelligere allaborant, quæ ipsas facta sunt. Imo ne ad hoc quidem satis excitatæ sunt; sed sunt vt velut homo qui diu dormiuit, & varia somniauit, nondum tamen plene excitatus est.

*Quamvis
memoria
& intel-
lectus vt
plurimum
occurran-
tur in ra-
tione, cum
iam ad eo
redire.*

Causa vero cur me quoad hoc ita explicem & declarem, hæc est, quod sciam hodie nonnullas superesse, etiam hoc in monasterio quod id genus gratias Dominus confert: Vnde si, qui ipsas dirigunt, & regunt in hisce rebus minimè versati sint, putabunt fortasse eas in rapto deobitu mortuas videri, præsertim si non sint docti. Et certe dolenda res, quod tam multa à Confessarijs harum rerum imperitis, vt postea dicitur, pati homo debeat. Forsitan non intelligo id quod dico, R. V. tamen intelliget, num in aliquo à vero deflectam, cum aliquem iam Dominum rei huius experientiam dederit, sed, quia non ita dudum est quod carnis huius, forsitan non tam bene obseruasti atque ego. Itaque vt concludam nulla omnino sunt in corpore vires, quæ ipsum de loco in locum mouere faciant, vt id ipsa testari possum, vt pote quæ me sæpè conatu magno nata sum mouere: nam anima eas penitus ad se traxit, & secum abrupit, sæpè contingit, vt qui antea valde egrotabat, & grauissimos dolores patiebatur, per hoc sanitati restituatur, & ad quid agendum agilior fiat, & exoptatior. Quod enim illic homini datur, magnum quid & excellens, hinc subinde vult Dominus vt & corpus (sicuti dixi) eo fruatur, vt id iam anima in eo, quod ipsa cupit, obsequatur ac pareat. Postquam vero iam homo ad se redijt, vt die vno vel duobus, aut etiam tribus, potentia ipsa ita absorptæ maneat, vel attonita, vt apud se non esse videantur. Hic itaque contristatur & gemit, quod iterum ad vitam hanc redire oporteat: hic quoque ei enatæ sunt alæ ad sublimè, & fortiter volandum, & lanugo, & plumæ molliculæ iam excedent, hic Christo vexillum iam totaliter & absolutè erigitur, ita vt arcis huius præfectus ad altissimam turrim quodammodo iam ascendere, aut

*Corpus
fruitur.*

non sustolli videatur, ad illic vexillum Deo erigendum; atque inde
 conspicit eos qui inferne constituti sunt, utpote, qui iam intuto versar-
 eam nulla pericula exhorrescit, sed ea potius desiderat, tamquam qui
 um certo quodam modo ibi de victoria redditus est securus. Hic
 liquido etiam patet, quam parui facienda sint omnia quæ in terra
 hic habentur, quamque ea ex se nihil sint. Qui enim alto in loco est con-
 stitutus multa oculis consequitur. Tam nihil aliud desiderare, aut aliam
 voluntatem habere vult, quam quam ei Dominus dat, quod etiam supplex
 eum rogat, suæque voluntatis claves ei consignat. Vide quæso, quomodo
 boetianus iam factus sit præfectus arcis; aliud facere non vult, quam
 Domini voluntatem, nec sui ipsius, aut alterius cuiuspiam, imò ne qui-
 dem patet vnius huius horti Dominus esse cupit; sed si in horto aliquid
 boni sit hoc Maiestatem eius vult distribuere, nam iam inde ex hoc tem-
 pore nihil proptij habere vult, sed ut Dominus de omnibus, prout vo-
 luerit, & ad gloriam suam expedire iudicaverit, disponat & faciat. Et
 de facto, & in veritate omnia ita fiunt, si modo raptus veri sint,
 quod scilicet in anima maneat: effectus & profectus, quem iam com-
 memoravi: qui si non sequantur, quam maximè dubitarem vtrum à
 Deo illi proficiantur, vereretur potius ne illa furoris sint species de
 qua S. Vincentius scribit. Hoc porro ipsa scio, & per experientiam ex-
 ploravi, scilicet, animam hic absolutam omnium Dominam manere
 & horæ, atque etiam minori spatio talem acquirere libertatem, ut se
 ipsa cognoscere nequeat. Vnde quidem intelligit tantum bonum ex se
 non proficisci, quomodo tamen id sibi obuenerit, nescit; sed apertissi-
 me perspicit magnum sibi ex vnoquoque horum raptuum emolumentum
 & commodum provenire. Nemo hoc crediderit nisi qui expertus
 id fuerit; atque hæc est causa, cur miscellæ animæ tam facile non credatur,
 dum eam antea irâ improbam, tam cito ad res tam sublimes & ge-
 nerosas aspirantem vident: statim quippe non contenta Domino
 in parvis rebus seruire, ei in, quam potest maximis seruire gestit.
 Vnde qui id vident, aut tentationem id esse putant, aut delirium;
 sed hoc non tam ab ipsa, quam à Domino, cui voluntatis suæ claves
 iam tradidit, proficisci scirent, nequaquam mirarentur. Credo equidem
 animam, quæ ad hunc statum iam peruenit, nihil iam ex se ipsa aut
 loqui, aut tacere. Sed supremum hanc Regem curare & deponere om-
 nia quæ ei agenda sunt. Quam hic, Deus bone, liquido patet genuina
 veritatis illius Davidici expositio, & quam intelligitur, non sine
 ratione cum Prophetam illum perijisse, tum nos omnes posse petere pen-
 nas columbæ! facile hinc perspicere est hoc volatum & librationem
 quandam spiritus esse, qua is se super omnia creata, at-

S.
heresia

Opera

N. VI
131

primis super seipsum elibrare conatur; sed volatam suam iucundam ac sine vlllo strepitu ac tumultu. Quam autem amplum & potens animam illa habet dominium, quæ à Domino eo euehitur, vt sic omnia possit tueri, vt ipsam nullatenus irretiat: quam ipsam pœnitet, quod olim se passa sit inescari, quam suam iam obstupescit cœcitatem: quam de qua illam miseret illorum, qui in eadem adhuc hærent, præsertim si illi qui in oratione se exercent, & in ea à Deo consolationibus perfunduntur. Illis alium inclamare vellet, quo ipsis ostendat, quantopere errant, quin etiam interdum de facto eos commonet; tum verò mille in caput eius ingruunt persecutiones: dicunt quippè ipsam parum humilem esse, & docere velle eos, à quibus ipsa doceri deberet; præsertim si mulieres. Hinc eam condemnant, nec immeritò; nesciunt enim quo illa impetragatur; etiam quiescere aut continere se nequit, quo minus eos, quod dicitur, & quos libenter ab vitæ huius carcere (qui sanè non est minor, ceteram minor illi esse videtur eo, in quo ipsa hæsit) solutos videre vellet, errore suo reuocet. Crux quoque illi est temporis illius recordari, quæ anxie de punctulis honoris sollicita fuit, quodque ita decepta fuerit, honorem id esse credendo, quod mundus honorem nominat: videt quod eum maximum mendacium esse, & nos omnes, quos quos sumus ad ambulare. Sed hoc nouit, verum honorem mendacem non esse, sed verum, qui nos faciat id vt aliquid reputare quod est aliquid, & vt nihilum ducere, quod mere nihilum est, cum omnia quæ præterunt Deoque non placent, nihil sint, ac minus quam nihil. Rati secum ipsa, quod pecunias aliquando magni fecit, & earum concupiscendarum cupiditate laborauit: esto me credam (& est verissimum) numquam quoad hoc culpam confessam esse, quamquam satis culpam eas aliquo in numero ac pretio habere, si quidem coemiiis hoc posset comparari debere. Quid quæso est quod his, quas ita desideramus per se comparatur? aliquid preciosum? numquid durabile? ad quid eas tantopere sectamur? egregiam scilicet requiem per ipsas quaerimus, vt pote quæ tam caro constat: imo verò per eas sæpe nobis infernum paramus, ignem inextinguibilem, & pœnam, quæ finem nesciat, equum omnes aurum vt terram inutilem reputarent, quam mundus patitur procederet ac regeretur, quam citò omnis negotiatio concideret, quæ inter homines passim vigeret amicitia atque amor; si honoris, in quo ac pecuniæ nulla haberetur ratio, ipsa mihi persuadeo fore, vt omnibus, qui hic in mûdo sunt, defectibus facile remedium adhiberetur. Præterea anima, quanta in voluptatibus sita sit cœcitas, & quantum

*Volatus
anima su-
auis est &
quieta.*

*Huius a-
nima per-
secutiones.*

*Idiæ ho-
nor mera
impositura.*

*Numquã
S. M. pe-
cunias au-
da fuit.*

*Quantum
malorum
amor po-
tencia ho-
minibus
adferat.*

hac vita per eandem homo comparet laborem & inquietem. Ah quanta
 hic est inquietudo: quam parua delectatio: quam inanis & frustraneus
 labor: hic non solum maiores animæ suæ sordes & defectus, tamquam
 apparentes araneorum telas videt homo, sed & minimum puluisculum;
 per solis quippè radios ibi omnia clarissima sunt, vnde quantumcumque
 anima se perticere allaborat, si è sole hoc semel, verè, serioque irradietur,
 se prorsus obscuram, turbidamque esse videt. Itaque perinde se res hic
 habet, atque aqua in vase vitreo contenta, quæ sole absente valde lym-
 pida & pellucida esse videtur; sed mox vt sol suis vas radijs ferit, tur-
 bida, & atomis plena apparet. Hæc similitudo valde ad propositum
 nostrum facit, & quod dicere volo, scite satis ostendit. Antequam e-
 nim anima ad hanc extasin perueniat, valde accuratè ac studiose ca-
 nere se putat, ne qua in re Deum suum offendant, seque viribus suis a-
 gere, quidquid potest: sed mox vt hoc peruenit, vt ab hoc Iustitiæ sole
 irradiari incipiat, qui oculos ei aperiat, tantos in se puluiscales & atomos
 conspicit, vt oculos denuo vellet occludere: nondum enim generose
 huius aquilæ in tantum pullus est, vt solem hunc irretorto queat oculo,
 & non coniuente intueri; sed quantumlibet parum oculos suos aper-
 tos teneat, videt se totam turbidam esse, & recordatur illius scripturæ,
 dicentis: *Quis iustificabitur in conspectu tuo?* Cum ergo diuinum hunc solem
 intuetur, à claritate eius & fulgore ipsa inobscuratur; cum autem se-
 ipsam intuetur, à luto, & cæno oculi eius occluduntur: itaque misera
 hæc columba penitus excæcatur. Vnde non rarè fit, vt præ magnitu-
 dine magnalium quæ videt, planè cæca, absorpta, confternata, & extra
 se rapta maneat. Hic denique vera comparatur humilitas, vt sci-
 licet homo parum curet vel ipse loqui, quæ in sui laudem tendant,
 vel ab alijs laudari. Non ipsa fructum distribuere cupit, sed horti
 Dominum id facere mauult: itaque nihil ex illo manibus eius adhæret,
 omne quoque quod habet bonum, ad Deum dirigit ac refert; hinc si
 quid de se ipsa narrat, hoc ad gloriam ipsius tendit. Nouit quippè se ni-
 hil omnino hic habere, & tamen vellet, id ignorare nequit; hoc si qui-
 dem oculis videt, qui ei quantumuis inuitæ & reluctanti ad res huius
 mundi intueudas occluduntur, ad veritatem verò in-
 tuendam & intelligendam, apertos eos
 tenere compellitur.

*Hic acqui-
 ritur vera
 humilitas.*

R 3

CAPVT

S.
 Heresia

Opera

N III
 136